

COM SE PORTA 'L PARAYGUAS

Una de Barcelona.
Un sabí.

Una japonesa.
La Senyora Tuyas.

Un de montanya.
Un polítich.

Contra viento y marea.
Un salvatge.

GENT D' UPA

Quan jo era noy, tenia un amich que me l' havia guanyat a forsa de patacades y baralles de canalla, que l' distingia sobre tots los meus amichs. Si l' bras se m' adormia, lo seu cos me servia ab preferencia per despertarme'l, mediant alguna trompada que l' hi dava entre mot y mot tot confegint les basseroles, en los primers temps, y entre pregunta y pregunta quan anavam a estudi més formals de llatí ó de retórica.

Ell me corresponia. Portava las unglas massa llargues, y no sabia com ferho per netejarlas d' una ratlla negra que se li posava al cap de munt. Per conseguirho, prou vegades li servia l' meu jech ó les meves calses, pero sempre m' hi agafava alguna cosa més y m' feya dar un xiscle, guanyantse ell una trompada meva y jo una penitencia del mestre.

Aixó anava barrejat ab altres mostres d' estimació. Devegades el mestre 'ns havia de dar la penitencia, perque sentia que l' un apuntava a l' altre la llissó, que no hi havia remey d' apéndrela d' altre manera. Y no eran poch los dias que un descuyt ó una penitencia que portavam de casa a punt d' empel'arse ab la que 'ns esperava a estudi, havia deixat a l' un ó a l' altre sense brenar, y llavors nos partiam la nyoca, ó l' tall de formatje y l' pá, de modo que no trobavam a faltar la requesta.

Aquest meu amich se deya Francisco y l' hi deyam Xico. Avuy encare es viu; pero li diuhen Paco. Y encare som amichs. Oh! y no 'n tinch poch erguy jo, perque l' meu amich es una potencia.

Quan eram joves, encara tant amichs. May no 'ns deixavam. Tots dos eram de la montanya, y teniam aficions semblantas, y sempre 'ns enteniam en les nostres coses. Las obligacions de cadascú eran diferents; pero perxó, les hores sobreres de la feyna 'ns las davam l' un al altre de bona gana. De 'n tant en tant es clar que s' hi barrejava alguna cosa per l' estil de les castanyes y pessichs del temps vell; pero com llavors, les coses sempre acabavan bé.

Més tart nos establirem y trobarem lo modo de guanyar per la vida ab més ó menos penes. Ell la doná pel comer, pero com tot está tan plé en aquest Barcelona, l' hi costá lo que Deu sap d' obrir-se camí.

Un dia, ja feya anys que s' havia establert pel seu compte ab una especie de betas y fils, me vingué a trobar apesarat y cap baix.

—Què t' passa, li vaig dir; qué potser no t' ha volgut donar brenar la dona, com feya la teva mare quan li davas mal temps?

—Cá, home, lo que m' passa es horrorós. Só a terra; lo crédito que he guanyat ab tant temps de trevallar ja no hi es, y no m' podré aixecar de la feta.

Fou en vá que l' distraqués. Jo no m' pensava que anés pel sério.

—Demá, me digué, tinch venciments per uns quants cents duros, y no m' han pagat un deute ab que jo contava y m' haurán de protestar la lletra y tot se 'n vá a rodar.

—Potser te las allargarían.

—Sí, conta ab aixó. Son juheus los acreedors, y si no 's paga a l' hora, a terra l' crédito, a terra la fama y fins se 'n vá a terra lo crit del home honrat que s' haja guanyat, que no 's barra per ferte malbé tota la vida.

—Si jo pogués...

—Ja ho sé, home, pero estás pitjor que jo. Mira, he buscat diners y he trobat qui me 'n deixa; pero no ho vulgas saber. ¡Quin tant per cent! Per pagarho s' ha d' estafar y jo no vull estafar. Si l' meu pare ressucitava m' escupiria la cara. Pero també 's moriria de vergonya si veyá que dech demá y no pago.

Jo endavinava los treballs del meu amich. Tenia 'ls ulls enfonsats y molls, lo front espés com si l' aclaparés un mal de cap terrible. Los seus pares al morir li havian deixat quatre bossins de terra al mitj d' unes fondalades de

montanyes, que feyan goig de veure. Allá hi havia nascut en Xico, allá s' havia criat los primers anys, y la educació que havia rebut dels seus pares era neta com l' ayre que allí dalt se respirava. Un xavo que 's trobés al mitj del camí, si no se sabia de qui era s' havia de dar als pobres.

—Busquem modo de sortir del pas, li vaig dir jo, ja casi tant amohinat com éll.

Vaig fer dissapte dels calaixos y porta-monedas, vaig escurar las butxaques. No n' hi havia per res, un grapat de pessetas y monedes de coure.

—Mira, amich meu, ab lo que m' deixin, ab lo que t' dono, ab lo que d' un modo ó altre trobaré, ab lo que tú trobarás, ja 'n surtirém.

Al cap y a la fi, lo que li vaig poder donar no arribava a la meytat dels venciments que l' endemá tenia. Y pensar que al cap de quinze dies, ell n' hauria cobrat lo doble! Quina llástima de quinze dies.

En Xico corria adelerat pels carrers, suant una mar d' aygua, trucant a totes les portes d' amichs més ó menos discrets, ab la boca oberta com lelo, lo mateix que si una alenada d' ayre li hagués de donar los quartos que havia de menester.

Jo m' penso que fins d' amagat vá traure de la caleixera les joyes de la seva dona, aquelles joyes que li havia regalat enamorat com un pressagi de ditxas. Jo m' penso que fins vá agafar les joyes antigues de casa seva, los recorts de la sua mare estimada, que venerava com una senyal de la protecció paterna. Jo m' penso que vá a anar a regatejar a una casa de préstamos a una d' aqueixes tanques dels pobres y dels necessitats d' un moment, per veure si un empenyo d' uns quants dies lo salvava. Pero ni ab aixó ni ab lo meu n' hi hagué prou.

Podeu contar ab lo que jo estava d' en Xico, que l' endemá no vaig fer falta a casa seva.

Era una mica avans del mitj dia y li portava un altre grapat de pessetes que havia pogut arregar, per cubrir tot lo que fos possible.

Lo vaig trobar més tranquil, ab la rialla a la boca; pero era una rialla extranya que no acabava d' amagar ben be certa tristor.

Me feu entrar a la rebotiga.

—Ja he pagat dues lletres y una factura, me digué. Mes de la mitat, y tinch diners per tot.

—Qui t' ha fet aquesta bona obra?

—Bona obra? digué: Costan al cinch per cent. Un amich. Costan al cinch per cent al mes.

Jo casi havia de contar ab los dits. Cinch per cent al mes, son... son... ¡sexanta per cent al any! Per pagarho s' ha d' estafar a n' algú ó altre.

—Mira, me digué en Xico; ahir cap al vespre, no sabent ahont donarta per acabar ab la felera que tenia, vaig aná a veure a un meu amich, jo no volia anarhi, perque 'ls amichs de negoci no son bons per aquestas coses. Desseguida s' afiguran qu' un es a terra y son los primers de darte patacada. Pero no hi havia remey jo havia de sortir de l' apuro.

—Tu, Pon, li vaig dir, y li vaig contar lo que feya l' cas.

—No t' apuris, me sembla que 'n surtirém. Massa pressa hi ha per un assumpto aixís y ab un altre ja l' despatxaria per haverse despertat tart, pero a n' a tu no. Vina ab mi.

Rambla amunt, rambla amunt; varem trencar a Betlém, y 'ns ficarem a una botiga del carrer del Carme. Cabalment a la botiga d' en Feliu, que també es amich meu.

—Ola Xico, digué aquest sense somniar que jo hi anés per tal cosa. Qué portas de bó?

—Mireu aquí.

Y 'n Pon li va contar lo meu cas, y lo que jo havia de menester.

—Be, be; qui m' firma la lletra a més de tu?

—Home li vaig dir jo, me sembla que 'ns coneixém de temps.

—Ah, no; ab la teva firma sola no pot ser. Me sab molt de greu perque ets amich; pero no pot ser.

Y aixis me despatxavan. A l' últim, varam acabar lo negoci. En Pou firmá la lletra ab mi.

Del cinch per cent ne cobrá un hú en Pon, que no havia de posar la firma de franch.

Aquí jo l' vaig parar.

—Escolta, y aixó qu' eran amichs.

—Es clar. O sino, no m' haurian dexat diners sense género en penyora pel doble valor del préstamo; no 'n dexan pas ab lletras ó pagarés aquesta gent.

Jo m' esborronava. Ni las havia somniades aqueixes coses.

—Quan sortirem, continuá en Xico, vaig parlar a n' en Pon suposantli que no n' hi devia haber gayres d' aquets negocis.

—Que no n' hi ha? me digué. Ja l' coneixes tu l' comer. N' hi ha a cents cada dia a Barcelona de comerciants, petits, sobre tot que comensan, que 's troban ab un venciment y sense fondos fins a la setmana que vé. Pels vuyt dies volen sortir de l' apuro y pagan qualsevol cosa. Si tenias cent mil duros destinats a aixó, no 'n tindrias may cap en caixa.

La tentació havia picat fort a n' en Xico.

—De manera que, noy me deya en Xico, ja he dit a n' en Pon que m' vengué les finquetes d' allá dalt, y ab lo capitalet qu' arregaré faré aquest negoci, que no n' hi ha d' altre de tant bonich.

—Pero....

—Res, res; quan un ha vist les penes y treballs que 's passen per guanyar alguna cosa, y que 's pot fer una fortuna segura, no hi ha que duptar.

—Pero l' cinch per cent cada mes....

—Ningú 'n fa cas, tothom los estima son tan honrats com tu y jo, son gent d' upa. Que t' pensas que n' hi ha poch que fan aquest negoci y que son considerats de tothom? Mira, vé contant: en....

—Pero, y aquelles propietats tan boniques hont han nascut y han crescut y hont han suat los teus pares.

—No donan res, fetes quartos me poden dar una fortuna.

Pero...

No ho sé pas les llágrimas que deu haber fet plorar desde llavors fins are. No ho se les malediccions del pobre que se li deuen haver dirigit. En Xico, avuy se diu Don Paco. Gasta un rumbó com ningú més a Barcelona. La seva firma val mil-lions; no la seva firma, que n' hi ha prou ab una paraula seva. Diuhen que 's tan honrat!

L' altre dia m' passejava ab un company y passá un cotxe lluhent y famós, ab un tronch de cavalls de primera, ab arreus barnissats que portavan lletras de plata. Dias hi havia un senyor que al passar al nostre costat me feu un petit saludo ab la má, com a coneguts del dia avans.

Lo meu company me digué, tot envejós.

—Noy, ab quina gent te fas!

Al mateix temps un altre conegut meu que 'ns atrapava, dirigintse a mi, de modo que ho sentís mon company me deya.

—Tu ray! Serias rich si volguessis. Amichs desde petit de Don Paco, tant com ell te deu, t' ajudaria, si no fosses beneyt, per arribar hont te donés la gana.

Jo, girava la cara, perque no vejessen que se m' tornava vermella al sentirme dir amich de Don Paco.

JO RAY.

SANFAINA

L' Ajuntament d' aquesta ciutat vá presentar lo dimars passat una proposició referent a la construcció de casas per la classe obrera.

A cada barriada hi hauria una escola, una casa de banys, un gimnás y locals per establiments de venta de comestibles.

Se procurarà entre altras coses formar empa-dronaments gremials, invitant per aquest objecte als amos y als obrers, perque nombrin

una comissió mixta encarregada d'illustrar lo criteri del municipi en qüestió tan interessant.

Aplaudim de tot cor lo pensament, y ja que 'ls ànims están tan ben disposats, nos permetrem afegirhi per la nostra part un projecte, que 'ns creyem seria de gran utilitat per la classe obrera.

Podrían á nostre lleyal entendre, establirse Societats de Seguros sobre la vida, per l'estil de las que existeixen per altrás classes de la societat.

Per ellas se podría lograr que donant lo treballador deu ó quinze céntims cada setmana, pogués á la vellesa ó, en cas de mort d'ell, la seva viuda ó 'ls seus fills, poguessen tenir una pensió de 4 ó 6 rals diaris.

Avuy no fém més que apuntar l'idea. A no tardar, mirarem d'explicarla.

Los teatres de París han produhit en l'any 1891 més de 23.500.000 pessetas.

Entre 'ls que més ingressos han tingut, figuren lo de l'«Opera» ab més de tres milions; la «Comedia francesa» ab dos milions, l'«Opera cómica» ab 1.700.000 pessetas; l'«Hipódromo» ab 1.580.000; el «Gimnas» ab 850.000, y la «Gran Plassa de Toros» ab 285.000.

En 1848 produhien los teatres 5.500.000 pessetas. Desde llavors ha anat pujant la xifra, sobretot desde l'Exposició.

En 1855 los ingressos arribaren frech á frech de 14 milions; en 1867 passaren de 21; en 1878 arribaren leri-leri de 31 milió y en 1889 passaren de 32 milions.

En los anys de la guerra baixá molt lo producte dels teatres. Los francesos no estavan llavors per festas. No obstant, gastaren en 1870 vuyt milions, y en 1871 cinch milions set centas mil pessetas.

Reunint los datos desde 1848 fins á l'any pasat, resulta que en aquest temps han produhit los teatres de París 770.500.000 pessetas, lo que suposa un gasto diari de 47.000 pessetas.

Los anys millors pera las empresas teatrals exceptuant los d'Exposició, han sigut 1881 (27 milions), 1882 (29) y 1888 (29.)

Quantas ollas s'haurian pogut fer bullir ab aquets milions, y quants dements de vida s'haurian portat á la nació vehinal!

Un soldat del batalló de cassadors de Manila va trobar l'altre dia á Madrid, 4.000 duros. L'honorat militar al arribar al quartel s'apressurá á entregarlos al oficial de guardia, qui posá 'l fet en coneixement dels seus superiors.

Un fet tant digne contrasta ab aquest altre que llegim en las *Novetats* de New-York, y que per cert no 's fa notar la dignitat y honradés de l'agent.

Un caragirat lliurepensador que va rebre 1.000 y pico de duros procedents de la suscripció que s'va obrir entre 'ls espanyols residents en aquella república, per socorrer las víctimas de Consuegra, ha cumplert tant bé la seva missió, que de la cantitat que li entregaren may més se n'ha vist ni un xavo partit pel mitj.

Llegim en las *Novetats* de New-York, que al poble de Alabama ha sigut *linxat* un negre, que va bastonejar barbarament á duas donas porque no li varen fer caritat.

Las donas d'aquell poble, aixís que s'enteraren de la noticia, agafaren al negre y 'l penjaren tot seguit.

Després d'aixó, que vaja dihent encara aquella *miss* que las donas no serveixen per res.

Un diari d'aquesta ciutat posa l'anunci següent:

«Se desitja comprar ó llogar per quatre dias una mona petita.»

Si es algun padri que la vol pel dia de Pasqua, está bé; pero si realment buscan una mona petita ó grossa, los ne podría donar rahó qualsevol d'aquells dignes empleats del Ajuntament que forman l'escolta del carretó destinats á re-

cullir los devots de Baco que troban en la vía pública.

També podrían dirigirse á determinadas horas del dia als encontorns de ca 'n Llibre. N'hi trobarían de totas midas.

ESCAROLA LITERARIA

PRIMAVERA

J'han marxat las boiras del hivern: las últimas neus que platejaban las pedrosas crestas que besan la nuvolada, han escorregut son mantell de gebra montanya avall, per entre arbossos, coscolls y argelagas, morint com bellugosos escurrimos á dintre lo transparent sepulcre de l'immensa mar salada Avuy tot va de festa, l'arbreda despullada per l'oratge de Octubre esbotza la pell de sas ja ensavaídas brancas, salpicantlas de borro y vomitant arreu rebrots verges de llum y de rosada.

Los aucells ans estemordits, alegrois tallan avuy ab sas aletas ensatinadas la brisa que pe-toneja las fexas primaverales; papallons llam-pants com argent y púrpura, xutglan avehinats ab los burinots d'esquena abigarrada, lo polen qu'ensucra los nevats ramells dels arsos de la verdissa. Borbolla l'aygua de la font ombrívola pessigollejant son bellugayre rieral las rosellas, repunxos y margaridoyas, que brodan l'humitejat sorral de la torrentera.

Insectes de cent colors y fullas de mil matisos, se bellugan per dintre la lluminosa polsina d'or qu'escampa lo sol ixent. L'aura matinera transporta del puig á la plana los repichs de festa que llensan las campanas de l'ermita. Ressonns de cascabells, burgits d'enrahonadas, sorolls d'axadas y magalls y ecos de corrandas de patria y amor, surten deis plans y las serras envoltos ab la santa atmósfera de pau á barre-jarse cel amunt ab las boirinas adiamantadas que engalanan lo trono del Altíssim... Tot reviu y tot se alegra... Avuy fins las escletjas de las llosas del sepulcre y las esquerdas del cep que apreta lo coll del criminal, parexan brins d'herba y poncellas de llacsó: avuy la pedra de ferro ostenta en son lhom, verda molsa salpicada de ruixim y fullas ensatinadas, la roca d'entranyas de coure: avuy en fi lo malmés canó de guerra que jeu abandonat á dints lo camp de la pau, ajoca dintre son ventrell de bronze la niuherada dels borrisolats aucells, fruit d'amor de la pintada y ayrosa primavera.

Estació dels brots y de las flors, jo 't saludo. Mesos de cants, de perfums, d'amor y de vida, rebeu la enhorabona del meu cor!!

Jo vinch dret á vosaltres com lo nin al detrás de la mare, com al detrás de la gallina lo pollet. Vosaltres sou per mí lo que pel mariner en dia de tempesta, l'ovirar des la coberta de sa mullada nau, lo campanar de sa vila y lo fumerol de sa llar. Vosaltres feu renaixer dins mon front remembransas que humitejan los meus parpres y seusacions dintre mon cor que enlay-ran mon esperit de vinticinç anyadas.

Cada fresquívol brinall qu'esquerda la closca de tas prades y montanyas; cada floreta qu'esbotza lo calçer emperlat per la rosada matinal, cada noveli moxonet que ab ala encar calenta talla ab llivertat l'aura fresca del mati; cada tronch sech que rebrota; cada fontana que ix; cada cuquet que 's belluga, y cada crisálida que penja enredada per entre los poms olorosos de la sempre-viva, diuhen á mon esperit paraulas d'amor y de fé; de esperansas y recorts; de passats y de pervindres; d'esclavituts y redemp-cions; d'*absolltas* y *Tedeums* de sepulcres y bressols, paraulas y mots que desenganxan la meva ànima d'aquesta carn-ossosa armatosta que ha de polsinar la boca del sepulcre; mots y paraulas qu'em diuhen qu'el sol que mort dintre las onas de la mar, ressucita al sendemá demunt las onas de las montanyas que la ventada octubrina que arreballa las llevors del calçer de la rosa, gronxa al ser al Abril, roserar de tanys emponcellats; y qu'el cos que s'ayroseja enle-tat pel mats de la vida, y que la materia que s'

endiamanta per las bojerías del mon... dexa al baxar á la fossa un esperit... el qual com boyra que surt de l'aygua corrompuda del estany, se purifica al través dels misteriosos espays ahont giravolta nostre engresnall de terra, anant á passar com la ja puríssima gota d'aygua qu'es barreja ab lo perfum de la floresta, á descansar y á barrejar-se també ab las divinals essencias qu'embauman lo Sacrossant Trono del *Autor de la Eterna Primavera*.

MIQUEL CARBONELL.

L'ESPARVER DEL TERME

Quan apunta 'l sol fa veure que 's lleva.
—¿Hi ha gayre rosada avuy en las feixas?—
Mes, dels seus vehins, ningú li contesta
¡be las saben prou sas malvadas tretas!
Abans d'aclearir ja ha seguit las terras ab la saca al coll per tot fent replega.
Lo poble li diu:
«l'esperver del terme» puig de fruyts robats té la golfa plena.
Las vinyas vehinals ans d'hora las brema, penjant los rahims als ceps de la seva encar gosa á dir fent la rialleta que ell hi té més fruyt que Deu no hi fa creixer.
Estafant á tots ¡n'ha fet de moneda! no 'n cambia cap ni may claror veuhen y ab tot lo tenir fins passa miseria, la vida que fa pá sech y una seba.
Com sempre 'l pecat du la penitencia, se 'l menja 'l neguit, l'enveja 'l resseca y diuhen la gent ¡si en vida ja cremal—
Quan li ve la mort tothom se 'n alegra.
Tot negre es tornat, ja 'l trauhen depressa; abans de colga 'l la caixa han oberta, hi han vist un boscall! lo seu cos no hi era.
Qui ho creu, qui no ho creu, la dita es aquesta.

A. G. y G.

NOTAS FOLK-LORESCAS

DEL CAMP DE TARRAGONA

Rumbejava d'alló millor una mossa carrer avall y no podentla aconseguir un trempat que li venia darrera y 's moria de ganas de véureli lo pamet, va fer:

—¡Hem!... ¡Hem!...—per veure si 's tombava.

Y com de fet, se girá la garbosa que res tenia de guapa digué lo curiós ab despit:

—Xiqueta, no es or tot lo que llú.

Mes ella incontinent li torná la pilota:

—¡Ni es cadarn tota la tos!

—A veure, Janot; si sabs aquesta endevina-lla:

Mare de Deu del Candaler
Segon dia de Febrer,
Sant Blay el tres;
Endevina quin mes es.

—Pel Agost.

—Tant se val. t'ho han dit

—No: á fe ho he dit de burxada.

—Té, per ruch te pago 'l beure.

DE LA PROVINCIA DE LLEYDA

Refrans.

Al demati fabas ab vi,
Per dinar fabas ab pá,
Al vespre fabas ab sopa;
Las fabas s'han d'acabar.

Una noya... bona noya,
Duas noyas... prou noyas;

TEATRE PRINCIPAL

Apuntes del natural.

Tres noyas .. massa noyas
Quatre noyas y la mare
Cinch dimonis contra 'l pare.

—Peresa, vols sopas?
—Sí.
—Féstelas.
—No 'n vull pas.

DE SARDENYA

Lo Senyor y 'l Pastorell.

—Dígame, Pastorell, quanta gent sou á casa teva?
—Som tants com d' escudellas havem.
—Y quantas d' escudellas haveu?
—N' hi ha una per cada hu.
—Y dígame com se diu lo teu pare?
—Al meu pare li diuhen com á jo.
—Y á tu com te diuhen, Pastorell?
—A mí com al meu pare.

XIRIBECH.

Rondallas y quèntos.

L' HOME DE L' ALTRE MON

Hi havia una dona que va quedá viuda y 's torná á casá.

Vet' aquí que un dia que 'l marit era fora, hi arriba un home.

—Ave María.
—¿Qui hi ha?
—Si 'm volguesseu doná un xich de vianda que vaig molt cansat.
—¿D' ahont veniu?
—De l' altre mon.

—¿De l' altre mon! donchs ja deureu havé vist á n' en Pere.

En Pere era 'l seu primé marit.

—Vaya si l' he vist.

—¿Y está content?

—Ja ho crech, molt bo y molt content. Sols que al pobre se li ha fet malbé 'l vestit y está molt migrós perque no té diners per comprá tabaco.

—¿Ay pobre! ¿Ara veyeu!

'S fica dintre y surt ab un farsellet ab una mudada y forsa diners pera tabaco.

—Quan hi torneu doneuli aquesta roba y aquestos diners.

—Prou, prou, ja ho faré. Embutxaca 'ls diners, 's posa 'l farsell sota l' aixella y marxa.

Al cap d' una estona arriba 'l marit.

—¿Que no ho saps Miquel?

—¿Que?

—Que ha vingut un home de l' altre mon y m' ha dut noticias de 'n Pere. M' ha dit que estava molt bó y molt content pero que anava tot aparracat y li faltavan dinés pera tabaco. Jo que li he donat un vestit y unas quantas pessetas per comprarne.

—Gran bestia. Mireu que si he vist de donas ximples pero tan bledas com aquesta may cap. Bestiassa, algun dia fins las orellas se t' en duran. ¡Es sé burro!—Digas, cap ahont se n' ha anat.

—Cap allí baix.

L' home que agafa 'l caball. y puja y apreta á correr cap aquell camí.

L' home de l' altre mon quan 'l va veure vení ja 's va figurar que era l' amo de la casa. Ell que agafa 'l farsell, 'l tira á daltabaix d' un marge y 's posa á caminar tot apoch apoch.

Hi arriba 'l del caball:—Hauriau vist un home ab un farsell sota l' aixella?

—Sí, ara mateix passava per aquí y s' ha ficat per entremitx d' aquest bosch.

L' home que baixa de cavall y diu á l' altra.—Aguanteumel que l' atrapo desseguit.

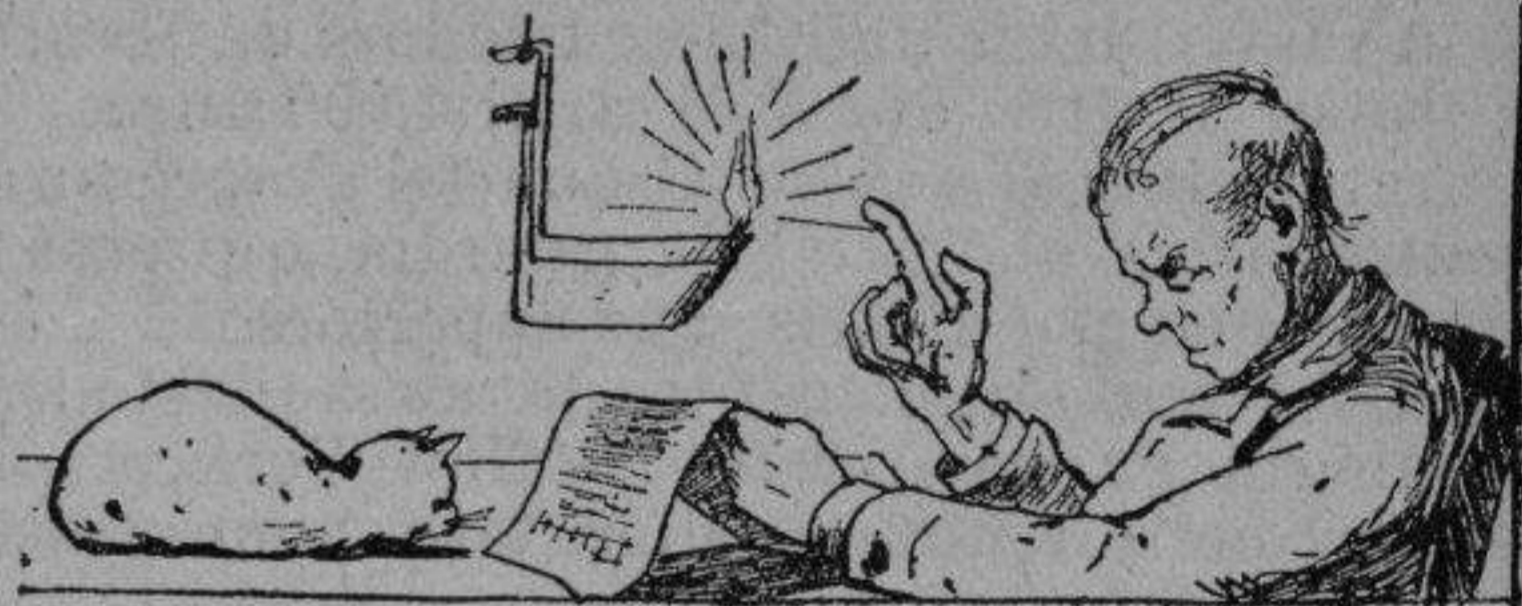
L' home de l' altre mon així que 'l va veure una mica endins, cull lo farsell, puja á caball y apreta á corre.

Quan lo del bosch ho va veure, hi aná desseguida, mes l' altre corria massa y ja no 'l va veure mes.

Podeu contar ab quina rabia 's va quedar. Se 'n va torná á casa seva ab la qua entre las camas. Quan hi va ser, la doná que li diu:—Y, donchs, 'l cavall.

—Bé... Ja veurás... sabs... Quan he trobat al home he vist que á peu hi anava massa apoch apoch y li he donat al cavall pera que hi anés mes aviat.

MICALÓ.

Trenca - closcas.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NUMERO.

- 1.ª XARADA.—Ca-mi-la.
- 2.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Bonastre, Tortosa, Teresa, Serra, Tona, Bot, Re, B.
- 3.ª TERS DE SÍLABAS.—Ma-ri-na, Ri-te-ta, Na-ta-lia.
- 4.ª ANAGRAMA.—Ensenyansa superior.
- 5.ª ROMBO.

N
P A P
N A N U S
P U N
S

- 6.ª FUGA DE VOCALS.
—¿Diu que té taulas en Prat?
—Es cert, li digué en Julian, aquest matí li trobat que en venia á n' el encant.
- 7.ª MUDANSA.—Cop, Cap.
- 8.ª GEROGLIFICH.—Lo Mars, marseja.

Imprempta La Renaixensa, Xuclá, 13, baixos.